

But the helpless infants, the innocent children of men, have a right to be happy until they become full-grown and able to bear the trials of humanity. So I feel I am justified in assisting them. Not long ago – a year, maybe – I found four poor children huddled in a wooden hut, slowly freezing to death. Their parents had gone to a neighboring village for food, and had left a fire to warm their little ones while they were absent. But a storm arose and drifted the snow in their path, so they were long on the road. Meantime the fire went out and the frost crept into the bones of the waiting children.”

“Poor things!” murmured the Queen softly. “What did you do?”

“I called Nelko, bidding him fetch wood from my forests and breathe upon it until the fire blazed again and warmed the little room where the children lay. Then they ceased shivering and fell asleep until their parents came.”

“I am glad you did thus”, said the good Queen, beaming upon the Master; and Necile, who had eagerly listened to every word, echoed in a whisper: “I, too, am glad!”

“And this very night”, continued Ak, “as I came to the edge of Burzee I heard a feeble cry, which I judged came from a human infant. I looked about me and found, close to the forest, a helpless babe, lying quite naked upon the grasses and wailing piteously. Not far away, screened by the forest, crouched Shiegra, the lioness, intent upon devouring the infant for her evening meal.”

“And what did you do, Ak?” asked the Queen, breathlessly.

- Nu mare lucru, zorindu-mă să le dau binețe nimfelor. Dar i-am poruncit Shiegrei să se așeze aproape de copilaș și să-i dea lapte pentru a-i astâmpăra foamea. Și i-am spus să trimită vorbă de-a lungul și de-a latul pădurii, la toate fiarele și târâtoarele, ca să nu vatăme pe copil.

- Mă bucur că ai făcut asta, spuse din nou buna regină, cu un ton de ușurare; dar de această dată Necile nu repetă cuvintele sale, căci nimfa, copleșită de o hotărâre ciudată, se făcuse nevăzută din mijlocul adunării.

În mare grabă, silueta ei mlădioasă fășni pe potecile pădurii, până ce ajunse la marginea puternicei Burzee, unde se opri pentru a se reflecta cu mirare asupra ei însăși. Niciodată până atunci nu se aventurase atât de departe, căci Legea Pădurii le așezase pe nimfe în cele mai mari adâncuri ale sale.

Necile știa că încălca Legea, dar gândul acesta nu le dădea pace gingașelor ei picioare. Hotărâse să vadă cu ochii ei pruncul despre care vorbise Ak, căci nu zărise niciodată vreun copil de-al oamenilor. Toți nemuritorii sunt adulți; printre ei nu există copii. Cercetând printre copaci, Necile dădu cu ochii de copilul așezat în iarbă. Dar acum el dormea duios, întărit fiind de laptele Shiegrei. Nu era îndeajuns de mare ca să înțeleagă ce înseamnă primejdia; dacă nu simțea foamea, era împăcat.

Ușurel, nimfa se furișă lângă copilaș și îngenunche pe pajiște, lungă ei trenă de culoarea frunzelor de trandafiri desfăcându-se în jurul ei ca un nor de borangic. Frumosul ei chip arăta curiozitate și surprindere, dar, mai presus de toate, o compasiune delicată, maternă. Copilașul era nou-născut, buclat și rozaliu. Era în întregime neajutorat. În vreme ce nimfa îl privea, pruncul își deschise ochii, îi zâmbi, și își deschise brațele pline de gropițe. Într-o clipită, Necile îl luă la pieptul ei și se zori cu el pe potecile pădurii.

“Not much, being in a hurry to greet my nymphs. But I commanded Shiegra to lie close to the babe, and to give it her milk to quiet its hunger. And I told her to send word throughout the forest, to all beasts and reptiles, that the child should not be harmed.”

“I am glad you did thus”, said the good Queen again, in a tone of relief; but this time Necile did not echo her words, for the nymph, filled with a strange resolve, had suddenly stolen away from the group.

Swiftly her lithe form darted through the forest paths until she reached the edge of mighty Burzee, when she paused to gaze curiously about her. Never until now had she ventured so far, for the Law of the Forest had placed the nymphs in its inmost depths.

Necile knew she was breaking the Law, but the thought did not give pause to her dainty feet. She had decided to see with her own eyes this infant Ak had told of, for she had never yet beheld a child of man. All the immortals are full-grown; there are no children among them. Peering through the trees Necile saw the child lying on the grass. But now it was sweetly sleeping, having been comforted by the milk drawn from Shiegra. It was not old enough to know what peril means; if it did not feel hunger it was content.

Softly the nymph stole to the side of the babe and knelt upon the sward, her long robe of rose leaf color spreading about her like a gossamer cloud. Her lovely countenance expressed curiosity and surprise, but, most of all, a tender, womanly pity. The babe was newborn, chubby and pink. It was entirely helpless. While the nymph gazed the infant opened its eyes, smiled upon her, and stretched out two dimpled arms. In another instant Necile had caught it to her breast and was hurrying with it through the forest paths.

Capitolul 3 Înfierea

Duhul Pădurilor se ridică dintr-odată în picioare, cu sprâncenele încruntate:

– Simt o prezență ciudată în pădure, declară.

După care regina și nimfele ei se răsuciră și o văzură stând înaintea lor pe Necile, cu pruncul adormit îmbrățișat strâns la pieptul ei și cu o privire sfidătoare în adâncii ei ochi azurii.

Și rămaseră astfel preț de o clipă, nimfele pline de surprindere și consternare, dar sprânceana Duhului coborându-se încet pe când el își concentra privirea asupra frumoasei nemuritoare care încălcase Legea cu îndărătnicie. Apoi marele Ak, spre uimirea tuturor, își așează mâna cu blândețe pe cosițele bogate ale lui Necile și îi sărută frumoasa ei frunte.

– Pentru prima dată de când mă știi, spuse el încetșor, o zână m-a sfidat pe mine și pe legile mele; cu toate acestea, nu găsesc în inima mea prilej de sfadă. Care îți este voia, Necile?

– Îngăduie-mi să păstrez copilul, răspunse ea, începând să tremure și căzând în genunchi rugătoare.

– Aici, în Pădurea Burzee, unde neamul omenesc nu a pătruns încă? întrebă Ak.

– Aici, în Pădurea Burzee, răspunse nimfa neînfricăată. Este căminul meu și sufăr din lipsă de ocupație. Îngăduie-mi să îngrijesc de copilaș. Uite cât e de slab și de neajutorat! Cu siguranță, nu poate face niciun rău pădurii Burzee, și nici Duhului Pădurilor Lumii!

– Dar Legea, copilă, Legea! strigă Ak cu asprime.

– Legea e întocmită de Duhul Pădurii, răspunse Necile; dacă el îmi poruncește să mă îngrijesc de copilașul pe care el însuși l-a salvat de la moarte, cine din întreaga lume cutează să-mi stea împotrivă?

Chapter 3

The Adoption

The Master Woodsman suddenly rose, with knitted brows. "There is a strange presence in the Forest", he declared.

Then the Queen and her nymphs turned and saw standing before them Necile, with the sleeping infant clasped tightly in her arms and a defiant look in her deep blue eyes.

And thus for a moment they remained, the nymphs filled with surprise and consternation, but the brow of the Master Woodsman gradually clearing as he gazed intently upon the beautiful immortal who had wilfully broken the Law. Then the great Ak, to the wonder of all, laid his hand softly on Necile's flowing locks and kissed her on her fair forehead.

"For the first time within my knowledge", said he, gently, "a nymph has defied me and my laws; yet in my heart can I find no word of chiding. What is your desire, Necile?"

"Let me keep the child!" she answered, beginning to tremble and falling on her knees in supplication.

"Here, in the Forest of Burzee, where the human race has never yet penetrated?" questioned Ak.

"Here, in the Forest of Burzee", replied the nymph, boldly. "It is my home, and I am weary for lack of occupation. Let me care for the babe! See how weak and helpless it is. Surely it can not harm Burzee nor the Master Woodsman of the World!"

"But the Law, child, the Law!" cried Ak, sternly.

"The Law is made by the Master Woodsman", returned Necile; "if he bids me care for the babe he himself has saved from death, who in all the world dare oppose me?"

Regina Zurline, care ascultase cu atenție acest dialog, bătu cu voioșie din încântătoarele ei mâini, la răspunsul nimfei.

– O, Ak, ești cât se poate de pus în încurcătură! exclamă ea, râzând. Acum, te rog, ia seama la cererea lui Necile.